

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΕΧΕΙ ΑΓΙΑΣΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

16-3-1955. 19. 9. 1955.

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ τοῦ Πληρώματος εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν κριτήριον διὰ τὴν Διοικοῦσαν παρ' ἡμῖν Ἐκκλησίαν, προκειμένου περὶ τῆς ἐπισήμου ἐντάξεως ἐνὸς μέλους Αὐτῆς, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, ἀνδρός, ἢ γυναικὸς, εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἁγίων. Καθὼς ἀνεπτύχθη ἀπὸ τῶν στῆλιν τούτων, πρὸ τίνος, προκειμένου περὶ τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρῶτον διαπιστώνει, ὅτι ἐν μέλος αὐτῆς ἔχει ἀγιάσει - διὰ τοῦ δίου, τῶν ἔργων, τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ - εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος, καὶ εἴτα προβαίνει εἰς τὴν ἑνταξιν αὐτοῦ εἰς τὰς τάξεις τῶν

Ἁγίων. Τοῦτο συνέβη μὲ τὸν Ὁσίον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην. Συμβαίνει ἀρὰ γε τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὸν πρὸ 35 ἐτῶν ἐκδημήσαντα πρὸς Κύριον Ὁσίον Μητροπολίτην Πενταπόλεως, Νεκτάριον.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος, ἔστω καὶ διὰ μίαν φοράν, τὸν τάφον τοῦ ἐν ὁσιότητι διαδιδάσαντος Νεκταρίου καὶ ἐν εἰρήνῃ κοιμηθέντος καὶ ταφέντος ἐν τῇ ὁμῇ αὐ-

στίν του καὶ τὰ ἄλλα πνευματικά καὶ ἠθικά του προσόντα. Ἐνῷ ὑπηρετεῖ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλέξανδρος ὡς Μητροπολίτης Πενταπόλεως καὶ Πατριάρχικος Ἐπίτροπος ἐν Καίρῳ, διεδόθη ὅτι ἐπαρθολομοῦσεν τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, τὸν ὅποιον κατείχε τότε ὁ ἐκργῆς του Πατριάρχης Σαφράνιος.

Ὁ Νεκτάριος, διὰ τὰ ἀποδεί-

ξεις τὴν εἰρηνικὴν ἠῆσιν τῆς Αἰγίνης, μὲ τὰς ὥρας τῆς Ἐκκλησίας, τὰ 365 Ἑξακλήσια, τὴν γαλήνην τῆς φύσεως καὶ τὴν πολλὴν εὐλόθειαν τῶν κατόικων του.

Εἰς ἓνα ὄψηλόν καὶ βραχώδη λόφον, ἔχι μακρὰν τῆς Παλαιᾶς Αἰγίνης, ὅπου σάζεται ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς καὶ ἡ σιδηρὰ πατερίτσα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, εἰς τὸ ἐρειπωμένον Ἑξακλήσι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μὲ δύο φτωχικά κελιά καὶ 3-4 γερνύσασες Μοναχίς, ἡγανύσθη, ἐργαζόμενος καὶ ὁ ἴδιος σκληρὰ, ἐπὶ τέσσαρα χρόνια διὰ τὴν ἰδρύσθαι τὴν σημερινήν (Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

τοῦ ἰδρυθείσης ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν Αἰγίνῃ, ἀποκομίζει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως Νεκτάριος ἔχει ἦδη ἀγιάσει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος.

Ὁ Νεκτάριος, κατὰ κόσμον Ἀναστάσιος Κεφαλᾶς, ἐγεννήθη κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1846 ἐν Σηλυβρίας τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ἐκ γονέων εὐσεβῶν πλὴν πτωχῶν. Πάμπαιχος ὁ ὕψους, κατάρθωσε τὴν σπουδὴν Θεολογίαν καὶ τὴν φθάσιν εἰς τὸν βαθμὸν τῆς Ἀρχιερατικῆς, χάρις εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν πί-

στιν τὸ ἀντίθετον, δὲν ἐδίστασε νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἐπιτροπείας καὶ τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας. Προσφερόμενος ὁ ἀμέσως νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἀπολύτως ἱεροκήρυξ εἰς μίαν Ἐπαρχίαν, διωρίσθη εἰς τὴν Καρυστίαν. Ἀργότερον ἐκήρυξεν εἰς τὴν Φθιάτιδα, ἀπὸθεν ἐκλήθη τὸ 1894, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

Μετὰ 10 ἔτη, τῷ 1904, κατάρθωσε τὴν πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον του, νὰ ἰδρύσῃ μίαν Μονὴν καὶ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς αὐτήν. Τὸ προνόμιον αὐτὸ ἔλαβεν

Ο ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)
μεγάλην καὶ περικαλλῇ Μονὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἀλλὰ δώδεκα χρόνια κατηνάλωσεν ὁ ἀκατάβλητος Ἡγούμενος διὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν Μονὴν καὶ Μοναχάς, διδάσκων, κηρύττων, ἀγαθοεργῶν καὶ πρὸ πάντων, προβάλλων ἑαυτὸν ὡς παράδειγμα ἀρετῆς, ὁσιότητος, ἐγκρατείας καὶ ἀγιότητος βίου. Ἡ φήμη τοῦ ὡς ὁσίου ἀνδρὸς εἶχε προηγηθῇ τοῦ θανάτου τοῦ Νεκταρίου, ἐπισυμβάντος τὸν Νοέμβριον τοῦ 1920, εἰς τὸ Ἀρεταίσιον Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν.

Ὁ θάνατός του, ὅπως ἀφηγοῦνται, ἔγινεν ἀντιληπτὸς ἀπὸ μίαν θαυμασίαν εὐωδίαν, ἡ ὁποία ἐπλημύρισε τὸν θάλαμόν του καὶ τὸ Νοσοκομεῖον ὁλόκληρον. Τὸ σῶμα τοῦ Νεκταρίου ἐτάφη εἰς τὴν κεντρικὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς του, ἡ δὲ μακαρία ψυχὴ του ἀπέπτη εἰς «σκηναὶς Δικαίων», ὅπου θὰ εὕρῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν λύτρωσιν, τὰ ὁποία τόσον ἀφειδῶς ἐσκόρπισεν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν.

Πέντε χρόνια μετὰ τὸν θάνατόν του αἱ Μοναχαὶ ἤνοιξαν τὸν τάφον διὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν ὁσίων. Ποία ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξις των, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ σῶμα τοῦ Ἡγουμένου των, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχον θά-

ψει ! Δὲν εἶχεν ἀλλοιωθῇ τίποτε. Οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε καὶ τὰ ἄμφια. Ἐπὶ πλέον ἀνεδίδετο ἡ ἰδία ὑπερκόσμιος ἐκείνη εὐωδία.

Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀείμνηστος Χρυσόστομος, μόλις ἐπληροφορήθη τὸ θαυμάσιον φαινόμενον, ἔδραμεν ἐπὶ τόπου, ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχῆθη πρὸ τοῦ λειψάνου, ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ὁποίου ἔγινε μετὰ δύο ἔτη, τῷ 1927, μὲ δόλας τὰς θρησκευτικὰς τιμὰς.

Ὅσοι ἔγραψαν περὶ τοῦ Νεκταρίου, καὶ ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν προσωπικῶς, ἀφηγοῦνται ὅτι ὁ Νεκτᾶριος καὶ μετὰ θάνατον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου του ἀκόμη ἐθαυματούργει. Χιλιάδες προσκυνηταὶ ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς τὸν βραχώδη λόφον τῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος, γονατίζουν εὐλαδικὰ πρὸ τοῦ μαρμαρίνου τάφου τοῦ Νεκταρίου καὶ εὐχονται νὰ τύχουν, τῇ μεσιτείᾳ του, λαμπρικῆς χάριτος. Πολλοὶ εἶναι αἱ περιπτώσεις θαυματοουργῶν ἰάσεων, ποὺ ἔγιναν ἐπὶ τόπου. Αὐτὸ μαρτυροῦν καὶ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀναθήματα καὶ ἀφιέρωματα τῶν θεραπευθέντων. Μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ τεκμήρια, ὅτι εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος, ὁ Νεκτᾶριος ἔχει ἀγιάσει ;